

2

Ji jautėsi kiaurai grėžiama žvilgsniais.

Taip buvo nuo pat pirmos dienos, kai tik atvyko. Kalinių hierarchijoje policijos pareigūnų vieta yra kažkur tarp informatorių ir vaikžudžių, jie tampa nesveiko smalsumo ir pajuokos objektais. Todėl ji buvo nuolatos stebima – nuo tiltelių, iš kamerų tarpdurių, pro aptarnavimo langelius. Detektyvė inspektorė Helena Greis vis dar laukė teismo, bet likimo draugės jau buvo ją nuteisusios, praminusios žudike bei išsigimėle, ir kartkartėmis baudavo pagal seną Holovėjaus tradiciją. Labiausiai nekantravo saujelė nuteistųjų už smurtą. Ji pati pasodino jas už groty, todėl atsisteisti su nemalonėn patekusia policijos pareigūne joms buvo ir pareiga, ir malonumas.

Kasdienių įkyrių įžeidinėjimų ir retsykais pasitaikančių užpuolimų ji išvengdavo tik darbo metu, – kalinės buvo pakankamai protingos, kad netrikdytų sklandžiai veikiančios kalėjimo mašinos, – bet ir darbe džiaugsmo buvo maža. Darbus skirstydavo kalėjimo prižiūrėtojai, ir augalotas sadistas Kempbelas, kuriam buvo priskirta Helena, su didžiuliu pasimėgavimu jai parinkdavo nemaloniausias užduotis. Tualetai ir dušai, medicininės atliekos, skalbimas ir, užvis blogiausia, valgyklos tvarkymas.

Pastaroji užduotis visada reikalaudavo didelio uolumo, bet šįvakar buvo ypač varginanti dėl Liusės paliktos netvarkos. Liusė jautėsi esanti vyras ir gyveno kaip vyras, bet atliko bausmę moterų kalėjime, nes biologiniu požiūriu buvo moteris. Nekentė šitos vietos visa širdimi ir buvo įsivėlusį į ilgą kankinantį bylinėjimąsi, kad būtų pervesta į vyrų kalėjimą. Kalinės tai žinojo ir mėgo ją paerzinti, nevadindamos jos pasirinktu Maiklo vardu. Kaip galėjai numanyti, šį vakarą jos vėl įsisiautėjo, kilo peštynės, ir Liusė buvo gerokai apkumščiuota. Sutramdyta apsigėmė ir Helenai teko viską išvalyti.

Ji beveik baigė darbą, liko dar šen bei ten pašveisti, bet išgirdo kažką artinantį. Nė nepakeldama galvos žinojo, kas tai. Visos kalinės jau buvo savo korpusuose, be to, lėtų, apskaičiuotų žingsnių su niekuo nesupainiotum. Helena pakėlė akis ir pamatė

Kameroną Kempbelą, žirgliojančią per ką tik švariai išplautas grindis.

- Ne viską iššluostei, - jis parodė į savo pėdsakus.
- Dovanokite, sere, - atsakė Helena. - Daugiau taip nenutiks.
- Pasistenk, kad nenutiktų. Jau ko nekenčiu, tai... tinginių.

Kalbėdamas jis pakėlė dešinę koją ir tol stūmė Helenos kibirą, kol šis apvirto ir ant grindų išsiliejo visas vėmaluotas vanduo. Ji žiūrėjo, kaip bala plečiasi, paskui įpykusi atsisuko į Kempbelą.

- Išmazgok dar kartą, - atsainiai tarė tasai ir praeidamas ją stumtelėjo. - Noriu, kad per Kalėdų renginius valgykla spindėtų švara.

Įsiutusi Helena pasilenkė prie šluostės ir pajuto smūgį alkūne per inkstus. Smūgis buvo toks netikėtas ir toks stiprus, kad jai užėmė kvapą. Ji parkrito ant kelių ir įsitvėrė kibiro krašto, kad neišsitiestų ant grindų. Kempbelas nesulėtino žingsnio ir nė neatsigrįžo, užtat viską nuo tiltelių stebėjusios moterys mėgavosi reginiu.

- Tik pažvelk į tą kiaulę, įbedusią knyslę į lovį! - sušuko viena juokdarė. Jai pritarė ir kitos.

Helena pakėlė galvą, kad jos nepamanytų, jog ji palūžo. Matė šimtus besityčiojančių veidų - kalinės juokėsi, laidė replikas, džiūgavo dėl jos nelaimės. Ankstesniame gyvenime ji, visų gerbiama policininkė, su tokiais kaip Kempbelas būtų kaipmat susidorojusi, tačiau dabar jautėsi bejėgė. Tapo visų pašaipūnių taikiniu ir kiekvieną akimirką kas nors galėjo į ją pasikėsinti - buvo puikus trofėjus bet kuriai, išdrįsusiai ją užpulti.

Kol kas Helena išgyveno, bet ar ilgai ją lydės sėkmė? Kalinės galėjo vienu moju perpjauti jai gerklę, bet vadovybė, regis, apsimetė nematanti jos sunkios padėties. Nebuvo kur pabėgti, kur pasislėpti, todėl Helena nė minutei negalėjo prarasti budrumo, atsipalaiduoti.

Holovėjuje pavojus tykojo sulig kiekvienu širdies tvinksniu.